

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 29ης Φεβρουαρίου 1996

Υπόθεση T-280/94

Orlando Lopes
κατά
Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Απόρριψη υποψηφιοτήτων για προαγωγή - Ελαστικό ωράριο -
Προσφυγή ακύρωσεως και αγωγή αποζημιώσεως»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 239

Αντικείμενο: Προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή) έχουσα ως αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση δύο αποφάσεων περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος-ενάγοντος (στο εξής: προσφεύγων) για προαγωγή και μιας απόφασεως περί αρνήσεως χορηγήσεως στον προσφεύγοντα άδειας εργασίας με ελαστικό ωράριο και, αφετέρου, την επιδίκαση αποζημιώσεως για την υλική ζημία και χρηματικής ικανοποιήσεως για την ηθική βλάβη που ο προσφεύγων θεωρεί ότι υπέστη λόγω της συμπεριφοράς των προϊσταμένων του και λόγω των προσβαλλομένων αποφάσεων.

Αποτέλεσμα: Ακύρωση της κοινοποιηθείσας στον προσφεύγοντα στις 11 Φεβρουαρίου 1994 αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τις κενές θέσεις οι οποίες προκηρύχθηκαν με την ανακοίνωση CJ 68/92 και της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως Comt. 12/94-R, η οποία βάλλει κατά της πρώτης αποφάσεως. Απόρριψη κατά τα λοιπά.

Επιτομή της αποφάσεως

Ο προσφεύγων ήταν υποψήφιος για τη μία από τις δύο θέσεις κυρίου νομικού μεταφραστή στο πορτογαλικό μεταφραστικό τμήμα, που προκηρύχθηκαν με την ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 68/92, η οποία δημοσιεύθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 1992.

Κατόπιν συγκριτικής εξετάσεως των υποψηφιοτήτων που υποβλήθηκαν και αφού διαπιστώθηκε ότι καμία από αυτές δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις της ανακοινώσεως κενής θέσεως CJ 68/92, η διοικητική επιτροπή του Δικαστηρίου αποφάσισε, κατά τη συνεδρίαση της 15ης Μαρτίου 1993, «να μη λάβει υπόψη τις υποβληθείσες υποψηφιότητες (...) και να αναστείλει την πλήρωση των δύο αυτών θέσεων». Οι υποψήφιοι ενημερώθηκαν για την απόρριψη της υποψηφιότητάς τους (η απορριπτική αυτή απόφαση αποτελεί, μεταξύ άλλων, το αντικείμενο της προσφυγής T-547/93 που άσκησε ο προσφεύγων).

Ο προσφεύγων υπέβαλε στη συνέχεια την υποψηφιότητά του για μία από τις δύο θέσεις κύριου νομικού μεταφραστή στο πορτογαλικό μεταφραστικό τμήμα που προκηρύχθηκαν με την ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 82/93, η οποία δημοσιεύθηκε στις 20 Δεκεμβρίου 1993.

Παράλληλα με τη διεξαγωγή της διαδικασίας πληρώσεως των θέσεων που προκηρύχθηκαν με την ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 82/93, η διοικητική επιτροπή του Δικαστηρίου κίνησε εκ νέου τη διαδικασία για την πλήρωση των θέσεων που είχαν προκηρυχθεί με την ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 68/92, χωρίς να προβεί στη δημοσίευση νέας ανακοινώσεως κενής θέσεως, αλλά επανεξετάζοντας τις αρχικώς υποβληθείσες υποψηφιότητες. Κατόπιν της περατώσεως της κοινής αυτής εξετάσεως η διοικητική επιτροπή διόρισε ως κυρίους νομικούς μεταφραστές δύο από τους υποψηφίους στις θέσεις που είχαν προκηρυχθεί με την ανακοίνωση CJ 68/92 και δύο από τους υποψηφίους στις θέσεις που είχαν προκηρυχθεί με την ανακοίνωση CJ 82/93. Ο προσφεύγων ενημερώθηκε για την απόρριψη της υποψηφιότητάς του για τις θέσεις αυτές με δύο υπηρεσιακά σημειώματα της 11ης Φεβρουαρίου 1994. Κατά των δύο αυτών αποφάσεων υπέβαλε διοικητική ένσταση, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό Cont. 12/94-R και απορρίφθηκε με απόφαση του καθού-εναγομένου (στο εξής: καθού) της 27ης Ιουνίου 1994.

Εξάλλου, ο Γραμματέας του Δικαστηρίου αρνήθηκε να χορηγήσει στον προσφεύγοντα άδεια εργασίας με ελαστικό ωράριο, προκειμένου να παρακολουθήσει μαθήματα στο πανεπιστήμιο της πόλεως Trier. Η πρωτοκολληθείσα με τον αριθμό Conl. 2/94-R διοικητική ένσταση, την οποία ο προσφεύγων υπέβαλε κατά της αρνήσεως αυτής, απορρίφθηκε με απόφαση του καθού της 29ης Απριλίου 1994.

Επί της αιτήσεως του καθού να αποσυρθεί από τον φάκελο της δικογραφίας ένα υπόμνημα της 24ης Ιουνίου 1987

Ο προσφεύγων προσκόμισε, ως παράρτημα του υπομνήματος απαντήσεως, έγγραφο προερχόμενο από τον φάκελο της δικογραφίας άλλης υποθέσεως που εκκρεμεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Το καθού ζητεί να αποσυρθεί το έγγραφο αυτό από τον φάκελο της δικογραφίας λόγω παραβιάσεως του κανόνα περί εμπιστευτικού χαρακτήρα των δικογραφιών των εκκρεμών ενώπιον του Πρωτοδικείου υποθέσεων.

Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι ένας υπάλληλος που εργάζεται εντός του θεσμικού οργάνου δεν μπορεί να συμβουλευτεί τους φακέλους δικογραφίας των εκκρεμών υποθέσεων, εκτός από τις περιπτώσεις κατά τις οποίες η εξέταση αυτή έχει σχέση με τα ειδικά καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί - πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία θα είχε ως συνέπεια να χάσει την πρακτική του αποτελεσματικότητα το άρθρο 5, παράγραφος 3, των οδηγιών προς τον Γραμματέα του Πρωτοδικείου, της 3ης Μαρτίου 1994, κατά το οποίο στον φάκελο της δικογραφίας εκκρεμούς ενώπιον του Πρωτοδικείου υποθέσεως έχουν πρόσβαση μόνον οι δικηγόροι και οι εκπρόσωποι των διαδίκων της υποθέσεως ή όσοι είναι δεόντως εξουσιοδοτημένοι από αυτούς.

Εντούτοις, εν όψει των ειδικών συνθηκών της υπό κρίση υποθέσεως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι δεν πρέπει να αποσυρθεί το επίδικο έγγραφο από τον φάκελο της δικογραφίας. Πράγματι, το έγγραφο αυτό περιλαμβάνει έκθεση που αφορά την ικανότητα, την απόδοση ή τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος, υπό την έννοια του άρθρου 26 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), το οποίο επομένως έπρεπε να του έχει κοινοποιηθεί και να έχει περιληφθεί στον ατομικό του φάκελο. Εξάλλου, ο προσφεύγων επικαλείται το έγγραφο αυτό ως ένδειξη υπέρθεσης καταχρήσεως εξουσίας σε βάρος του.

Επί των ακυρωτικών αιτημάτων

Ως προς τον λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται στην έλλειψη νόμιμης βάσεως και αποσκοπεί ειδικά στην ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τις θέσεις που προκηρύχθηκαν με την ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 68/92, αποφάσεως η οποία του κοινοποιήθηκε στις 11 Φεβρουαρίου 1994

Ο λόγος αυτός εγείρει το ζήτημα αν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), αφού απορρίψει το σύνολο των υποψηφιοτήτων για προκηρυχθείσα κενή θέση, νομίμως προβαίνει στην επανεξέτασή τους προκειμένου να εκδώσει νέα απόφαση υπό το πρίσμα των προϋποθέσεων της αρχικής ανακοινώσεως κενής θέσεως, λαμβάνοντας όμως υπόψη ορισμένες νέες εξελίξεις όσον αφορά τις ικανότητες ή τα προσόντα των υποψηφίων.

Ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, η ΑΔΑ αποκτά τη δυνατότητα να πληρώσει κενή θέση με τον διορισμό υποψηφίων οι οποίοι, τόσο κατά τη λήξη της προθεσμίας καταθέσεως των αιτήσεων υποψηφιότητας όσο και κατά τη συγκριτική εξέταση των προσόντων τους, δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις που έθετε η αρχική ανακοίνωση κενής θέσεως· για τον λόγο αυτό άλλωστε η ΑΔΑ ορθώς είχε απορρίψει τις εν λόγω αιτήσεις. Εφόσον η ΑΔΑ προτίθεται να προβεί στην επιλογή της βάσει αυτής ακριβώς της αρχικής ανακοινώσεως, η οποία εξακολουθεί να ισχύει, η χρησιμοποίηση της μεθόδου αυτής ισοδυναμεί με αναδρομική άμβλυση της αυστηρότητας των προϋποθέσεων υπέρ αυτών μόνον των υποψηφίων. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, η ΑΔΑ παραβαίνει την υποχρέωση που υπέχει να τηρεί απαρέγκλιτα τις προϋποθέσεις που θέτει με την ανακοίνωση κενής θέσεως, η οποία συνιστά το πλαίσιο της νομιμότητας που έχει επιβάλει στον εαυτό της.

Παραπομπή: ΔΕΚ, 18 Μαρτίου 1993, C-35/92-P, Κοινοβούλιο κατά Frederiksen, Συλλογή 1993, σ. I-991· ΠΕΚ, 18 Φεβρουαρίου 1993, T-45/91, Mc Anoy κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-83

Το Πρωτοδικείο επισημαίνει επιπλέον ότι, αν η ΑΔΑ, ελλείψει υποψηφίων που πληρούν κατά την ημερομηνία δημοσίευσής της ανακοινώσεως κενής θέσεως τις προϋποθέσεις που θέτει η ανακοίνωση αυτή, μπορούσε απλώς να αναμείνει την

εξέλιξη των ικανοτήτων τους και να προβεί εκ νέου στην εξέταση μόνον αυτών των υποψηφιοτήτων, θα απέκλειε από τις δυνατότητες επιλογής της τους υπαλλήλους οι οποίοι, βάσει ορθής αξιολογήσεως των ικανοτήτων τους, δεν θα είχαν υποβάλει υποψηφιότητα κατά την ημερομηνία εκείνη. Ο αποκλεισμός όμως αυτός θα έθιγε ορισμένα πρόσωπα τα προσόντα των οποίων θα είχαν καταστεί εν τω μεταξύ ανάλογα, αν όχι ανώτερα, των προσόντων των υπαλλήλων οι οποίοι υπέβαλαν υποψηφιότητα πρόωρα. Το αποτέλεσμα αυτό είναι προδήλως αντίθετο προς τον σκοπό των άρθρων 27, πρώτο εδάφιο, και 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, δηλαδή την πρόσληψη υπαλλήλων με όσο το δυνατό περισσότερα προσόντα και την πλήρωση των κενών θέσεων βάσει αυτού του κριτηρίου. Επιπλέον η ΑΔΑ δεν θα ελάμβανε υπόψη την ουσιαστική λειτουργία που επιτελεί η ανακοίνωση κενής θέσεως, η οποία έγκειται στην ενημέρωση των ενδιαφερομένων κατά τρόπο όσο το δυνατόν ακριβέστερο ως προς τη φύση των προϋποθέσεων που απαιτούνται για την πλήρωση της θέσεως περί της οποίας πρόκειται, προκειμένου να τους παράσχει τη δυνατότητα να εκτιμήσουν εάν πρέπει να υποβάλουν υποψηφιότητα.

Παραπομπή: ΔΙ:Κ, 30 Οκτωβρίου 1974, 188/73, Grassi κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1974, σ. 445· ΠΙ:Κ, 8 Νοεμβρίου 1990, Τ-56/89, Bataille κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1990, σ. Π-597, σκέψη 48· ΠΙ:Κ, 27 Ιουνίου 1991, Τ-156/89, Valverde Mordt κατά Λικαστηρίου, Συλλογή 1991, σ. Π-407, σκέψη 62

Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, δεν ήταν νόμιμη η εκ μέρους της ΑΔΑ του καθού επανεξέταση των υποψηφιοτήτων τις οποίες δεν είχε λάβει αρχικά υπόψη.

Ως προς τους λόγους ακυρώσεως που αποσκοπούν στην ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τις θέσεις που προκηρύχθηκαν με την ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 82/93

Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι πέντε λόγοι ακυρώσεως που ο προσφεύγων αντλεί αντιστοίχως από την παράβαση των κανόνων περί αρμοδιότητας, από την παράβαση των άρθρων 26 και 43 του ΚΥΚ, από την παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και από την παραβίαση της αρχής της ομαλής εξελίξεως της σταδιοδρομίας στηρίζονται κατ' ουσίαν στα ίδια πραγματικά και νομικά επιχειρήματα, στοιχεία και έγγραφα με εκείνα που επικαλείται ο προσφεύγων προς στήριξη της προσφυγής του στην υπόθεση Τ-547/93, ειδικότερα στο πλαίσιο του

πρώτου, δεύτερου και πέμπτου λόγου ακυρώσεως, και ότι πρέπει επομένως να απορριφθούν με το ίδιο ακριβώς αιτιολογικό που εκτίθεται στην απόφαση επί της εν λόγω υποθέσεως, που εκδόθηκε την ίδια ημερομηνία όπως και η απόφαση επί της παρούσας υποθέσεως.

Ως προς τον λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται στην έλλειψη αιτιολογίας και αποσκοπεί στην ακύρωση της αποφάσεως περί αρνήσεως χορηγήσεως αδείας εργασίας με ελαστικό ωράριο

Η υποχρέωση αιτιολογήσεως κατά το άρθρο 25, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ αποσκοπεί, αφενός, στο να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις για να εκτιμήσει το βάσιμο της πράξεως που τον βλάπτει και τη σκοπιμότητα ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου και, αφετέρου, στο να παράσχει στο Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του.

Παραπομπή: ΔΕΚ, 26 Νοεμβρίου 1981, 195/80, Michel κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2861· ΠΕΚ, 12 Φεβρουαρίου 1992, Τ-52/90, Volger κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-121· ΠΕΚ, 23 Φεβρουαρίου 1994, Τ-18/92, και Τ-68/92, Κούσιος κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-171· ΠΕΚ, 22 Μαρτίου 1995, Τ-586/93, Κοτζώνης κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-203

Η έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει σε κάθε περίπτωση να εκτιμάται βάσει των συγκεκριμένων περιστάσεων, μεταξύ άλλων του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων αιτιολογιών και του συμφέροντος που ενδέχεται να έχει ο αποδέκτης να λάβει εξηγήσεις. Επομένως, μια απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός γνωστού στον προσφεύγοντα πλαισίου, το οποίο του παρέσχε τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενό της.

Παραπομπή: ΔΕΚ, 23 Μαρτίου 1988, 19/87, Несq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 1681· ΠΕΚ, 6 Ιουλίου 1995, Τ-36/93, Ojha κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-497

Εν προκειμένω, το καθού δικαιολόγησε κατά νόμο την άρνησή του, ισχυριζόμενο ότι η δυνατότητα εργασίας με ελαστικό ωράριο όπως αυτό που ζητήθηκε δεν

προβλέπεται από καμία διάταξη του ΚΥΚ ούτε από γενική απόφαση της αρμόδιας ΑΔΑ του Δικαστηρίου. Εφόσον θεώρησε ότι δεν μπορούσε κατά νόμο να χορηγήσει άδεια όπως αυτή που ζήτησε ο προσφεύγων, το καθού δεν διέθετε περιθώρια εκτιμήσεως και κατά συνέπεια δεν ήταν υποχρεωμένο να αιτιολογήσει τη σκοπιμότητα της αποφάσεώς του. Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως δεν πρέπει να συγχέεται με τον έλεγχο της εσωτερικής νομιμότητας της αποφάσεως, τον οποίο αφορά εν προκειμένω ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προέβαλε ο προσφεύγων.

Ως προς τον λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 24, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ και των γενικών εκτελεστικών διατάξεών του και αποσκοπεί στην ακύρωση της αποφάσεως περί αρνήσεως χορηγήσεως αδειάς εργασίας με ελαστικό ωράριο

Κατά το άρθρο 55, δεύτερο εδάφιο, πρώτη φράση, του ΚΥΚ, η κανονική διάρκεια της εργασίας των υπαλλήλων δεν δύναται να υπερβαίνει τις 42 ώρες την εβδομάδα που πραγματοποιούνται σύμφωνα με γενικό ωράριο καθοριζόμενο από την ΑΔΑ. Από το άρθρο 2, παράγραφος 1, τέταρτη περίπτωση, της αποφάσεως του Δικαστηρίου σχετικά με την ΑΔΑ προκύπτει ότι το Δικαστήριο είναι αρμόδιο για τον καθορισμό του γενικού αυτού ωραρίου.

Το άρθρο 24, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ, κατά το οποίο οι Κοινότητες διευκολύνουν την επαγγελματική επιμόρφωση του υπαλλήλου στο μέτρο που αυτή συμβιβάζεται με τις απαιτήσεις της εύρυθμης λειτουργίας των υπηρεσιών και είναι σύμφωνη με τα δικά τους συμφέροντα, δεν παρέχει τη δυνατότητα παρεκκλίσεως από το γενικό ωράριο εργασίας που καθορίζεται κατά τον τρόπο αυτό. Συναφώς, ο ΚΥΚ διευκρινίζει απλώς, με τις διατάξεις του άρθρου 57 σε συνδυασμό με το άρθρο 6, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος V, ότι το όργανο μπορεί να χορηγήσει ειδική άδεια εντός των ορίων που προβλέπονται στο πρόγραμμα επαγγελματικής επιμορφώσεως το οποίο καθορίζεται από το όργανο κατ' εφαρμογή του άρθρου 24, τρίτο εδάφιο.

Δεν αμφισβητείται άλλωστε ότι η έκφραση «ελαστικό ωράριο» αφορά ορισμένο τρόπο οργανώσεως και διαχειρίσεως του χρόνου εργασίας των υπαλλήλων ο οποίος, κατά τον χρόνο των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών, δεν προβλεπόταν ούτε από τον ΚΥΚ ούτε από το γενικό ωράριο εργασίας που είχε καθορίσει το Δικαστήριο ούτε από καμία άλλη γενική εκτελεστική απόφαση της ΑΔΑ. Καθόσον το καθού φρονεί ότι η εισαγωγή ελαστικού ωραρίου δύσκολα συμβιβάζεται με τις απαιτήσεις της εύρυθμης λειτουργίας των υπηρεσιών του, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά την οργάνωση των υπηρεσιών τους με γνώμονα τα καθήκοντα που τους έχουν ανατεθεί.

Παραπομπή: Несq κατά Επιτροπής, προπαραθεσίσα: ΠΕΚ, 16 Δεκεμβρίου 1993, Τ-80/92, Turner κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1465

Οι συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 5b, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ και του άρθρου 5, παράγραφος 1, όγδοη περίπτωση, της αποφάσεως του Δικαστηρίου σχετικά με την ΑΔΑ, κατά τις οποίες η νυκτερινή εργασία καθώς και η εργασία τις Κυριακές ή τις αργίες δύναται να επιτρέπεται μόνο κατά τη διαδικασία που καθορίζει ο Γραμματέας, αποσκοπούν στην προστασία των συμφερόντων των υπαλλήλων σε ορισμένες έκτακτες περιπτώσεις στις οποίες, επειδή πρέπει να αντιμετωπιστεί επείγουσα ανάγκη ή εξαιρετικός φόρτος εργασίας, το συμφέρον του θεσμικού οργάνου απαιτεί ένα τέτοιο ωράριο εργασίας. Η δυνατότητα χρησιμοποίησε των διατάξεων αυτών για να επιτραπεί το είδος του ελαστικού ωραρίου που ζήτησε ο προσφεύγων θα καταστρατηγούσε πλήρως τον σκοπό τους.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

Υπό τις συνθήκες της υπό κρίση περιπτώσεως το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η ακύρωση της δεύτερης αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τις θέσεις που προκηρύχθηκαν με την ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 68/92, αποφάσεως που του κοινοποιήθηκε στις 11 Φεβρουαρίου 1994, συνιστά επαρκή αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη ο προσφεύγων λόγω της προσβαλλομένης πράξεως.

Κατά τα λοιπά, το Πρωτοδικείο τονίζει ότι το αίτημα αποζημιώσεως αποσκοπεί στην αποζημίωση για τη ζημία που ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι του προκάλεσαν οι βλαπτικές πράξεις των οποίων επίσης ζητείται η ακύρωση καθώς και,

ενδεχομένως, τα προπαρασκευαστικά των πράξεων αυτών μέτρα. Τα αιτήματα αυτά συνδέονται επομένως στενά μεταξύ τους, οπότε η απόρριψη του ακυρωτικού αιτήματος πρέπει να επιφέρει την απόρριψη του αιτήματος αποζημιώσεως.

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την αίτηση της 10ης Ιανουαρίου 1995, με την οποία το καθού ζήτησε να αποσυρθεί από τον φάκελο της δικογραφίας ένα έγγραφο που επισυνάφθηκε στο υπόμνημα απαντήσεως στην υπόθεση T-280/94 και να διαγραφούν ορισμένα χωρία του εν λόγω υπομνήματος που παραπέμπουν στο έγγραφο αυτό.

Ακυρώνει την κοινοποιηθείσα στον προσφεύγοντα στις 11 Φεβρουαρίου 1994 απόφαση του καθού, περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τις κενές θέσεις οι οποίες προκηρύχθηκαν με την ανακοίνωση CJ 68/92, και την απόφαση του καθού της 27ης Ιουνίου 1994, στο μέτρο που απορρίπτει τη διοικητική ένσταση Cont. 12/94-R, η οποία βάλλει κατά της πρώτης αποφάσεως.

Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.